

JUDECATA CONFIRMĂ CE AM FĂCUT PE PĂMÂNT

- Duminica lăsăturii sec de carne, a Înfricoșatei Judecăți -

Precum este adevărat că suntem muritori și că nimeni nu se poate sustrage tributului morții, tot așa de adevărat este că vom fi judecați. Citim în Sfânta Evanghelie despre Judecata Universală: „Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale” (Matei 25, 31). Sfântul Ioan Gură de Aur, tâlcuind acest text, constată că „vorbele Mântuitorului produc o mare frică și o înspăimântare, pentru că atunci când coboară din ceruri ca să Se așeze pe scaunul de domnie al slavei Sale, toți sfinții îngeri coboară împreună cu El la locul Judecății de Apoi, eliberând întregul rai ceresc”. Domnul are un motiv bun pentru a accentua acest lucru. Prima dată când a venit pe pământ, a fost într-un mod umil. El S-a născut într-o iesle, așezată într-o peșteră, „n-avea unde să-și plece capul”, cum a spus El Însuși (Matei 8, 20) și, în cele din urmă, a fost răstignit pe cruce și îngropat. A doua venire a Lui va fi complet diferită. El va veni atunci în slava Lui. Toată splendoarea, măreția și gloria pământească va fi ca un lucru fără valoare înaintea slavei Sale divine! Și El va veni în toată slava Lui! Ucenicii Lui au văzut doar o parte din slava Sa pe Muntele Tabor, „pe cât li se putea”. Veșmintele Sale erau albe ca zăpada, iar fața Lui strălucea ca soarele. Aceasta este doar o mică parte din slava Lui. Cum va fi atunci când va veni la Judecata de Apoi și va cere omenirii socoteală pentru ce a făcut? Această judecată finală va fi înfricoșătoare, pentru că nimic din ceea ce am făcut în viață nu va fi ascuns de Dumnezeu Atotputernic, nici chiar gândurile și intențiile noastre cele mai tainice. Sfinții Părinți spun că numai

cele lucruri care au fost dezlegate prin pocăință și mărturisite vor dispărea. Domnul nu va dezvălui aceste lucruri, deoarece Taina Pocăinței acordă iertarea păcatelor. Domnul va descoperi viața fiecăruia, pentru ca toți oamenii și toți îngerii să vadă omul, nu așa cum părea a fi în existența sa pământească, ci așa cum era în realitate. Fiecare persoană are anumite trăiri interioare pe care le păstrează în secret, mai ales pe cele care

sunt necurate, păcătoase și rușinoase. Dacă nu au fost curățite prin pocăință, Domnul le va aduce în fața tuturor. Oamenii care ne-au cunoscut vor vedea cum eram de fapt și surprinderea va fi pe măsură. Într-adevăr, noi înșine vom fi îngroziți, pentru că, așa cum a spus și Sfântul Teofan Zăvorâtul, „dreptatea lui Dumnezeu va învinge și, în lumina acestei dreptăți, omul se va judeca pe sine însuși pentru păcatele, greșelile și căderile păcătoase și pentru tot ceea ce nu a fost îndreptat”. Să ne aducem pururea aminte de sfârșitul nostru, să ne amintim mereu de înfricoșătoarea Judecată a lui Hristos, care va fi definitivă și va determina existența noastră pentru veșnicie, și să ne rugăm întotdeauna cum o facem la Sf. Liturghie: „Sfârșit creștinesc vieții noastre, fără durere, neînfruntat, în pace, și răspuns bun la Înfricoșătoarea Judecată a lui Hristos, la Domnul să cerem”.

SĂPTĂMÂNA ALBĂ

Înainte de începerea Postului Mare parcurgem o perioadă de trecere, numită săptămâna albă. Este o perioadă de șapte zile dinaintea postului propriu-zis, în care nu se face dezlegare la carne, ci doar la produse din lapte, ouă și pește. Se urmărește prin aceasta obișnuirea organismului cu alimente mai ușoare, fiind de fapt o etapă de tranziție de la alimentația cu produse din carne la una exclusiv vegetariană. Dacă sufletul este instruit în vederea luptei duhovnicești din Postul Mare cu două săptămâni în urmă, prin cele două duminici speciale, a Vameșului și a Fariseului, dar și cea a Înțarcerii Fiului risipitor, iată că după Duminica Înfricoșătoarei Judecăți se alătură și trupul acestei pregătiri. Prin aceste rânduieli, Sfânta Biserică ne oferă binecuvântatul prilej de a ne pregăti mai stăruitor în vederea declanșării și asumării luptei cu păcatele, asalt duhovnicesc care ne va duce pe cărarea virtuților mai aproape de Dumnezeu, nădăjduind astfel că „de vom posti după lege, după dreptate vom fi încununăți”. Dacă luăm în considerare că duminica dinaintea începerii Postului Mare este numită „a Izgonirii lui Adam din Rai”, înseamnă că săptămâna brânzei amintește de șederea protopărinților neamului omenesc în rai, unde nu au mâncat carne. De aceea și noi suntem îndemnați să lăsăm bucatele de carne, nădăjduind a câștiga starea lui Adam înainte de a fi izgonit, când îl putea vedea pe Dumnezeu. Însăși denumirea „albă” ne sugerează starea de curăție la care trebuie să ajungem în post, ce se vrea a fi reînțarțarea noastră la starea paradisiacă pierdută prin păcat. Sfinții Părinți au statornicit săptămâna albă „ca un fel de curățire de mai înainte; cu încetul și treptat îndepărtându-ne de la mâncări grase, să primim frâul postului printr-o mâncare mai ușoară”. Spre finalul săptămânii, sâmbătă, Biserica a rânduit proslăvirea tuturor bărbaților și femeilor care s-au nevoit prin viață ascetică, post și rugăciune. Această aducere aminte de toți cuvioșii și cuvioasele are în vedere următoarea țință: „având ca pildă și călăuză viața lor și dobândind sprijinul și ajutorul lor, vom putea fi gata pentru luptele cele duhovnicești, mai cu seamă când ne gândim că și ei au avut aceeași fire ca și noi. Deci sfinții purtători de Dumnezeu ne îmbărbătează ca să săvârșim fiecare după putere multele lor virtuți spre a fi învredniciți ca și ei de aceleași răsplătiri” (Sinaxar).

Cu alte cuvinte, în urcușul duhovnicesc al postului nu suntem singuri, ci avem alături pe sfinții cuvioși și cuvioase, care sunt modele de urmat, călăuzitori în dificila luptă cu patimile având ca scut asceza și pocăința. La începutul intrării în Sfântul și Marele Post, ni se cere în mod expres nouă, creștinilor, să iertăm tot ce avem asupra cuiva: „de nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta vouă greșelile voastre” (Matei 6, 14-15). De ce trebuie să le cerem iertare și să-i iertăm pe semenii noștri? Ca și Domnul să ne ierte și nouă păcatele. Nu primim iertare dacă ne dovedim incapabili s-o dăm. În măsura în care ne place să avem vrăjmași, îi cerem lui Dumnezeu să ni Se arate dușman. Sunt cuvinte grele, dar adevărate, căci Mântuitorul Hristos nu glumea, nici nu arunca vorbe în vânt. Și totuși, din ce pricină Domnul a condiționat iertarea Lui de cea acordată de noi celor care ne-au făcut vreun rău voit sau inconștient? Răspunsul ni-l oferă Sfântul Maxim Mărturisitorul: „Mila lui Dumnezeu se ascunde în milostivirea noastră față de aproapele”. Așa stând lucrurile, vom fi motivați să rostim mai ușor către cei din preajma noastră: „Iartă-mă!”

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este rugăciunea creștină?

Răspuns: Este felul nostru de a intra în legătură cu Dumnezeu, prin care ne arătăm credința, nădejdea și dragostea noastră.

Întrebare: Ce mai este rugăciunea?

Răspuns: Rugăciunea este convorbirea și reîntoarcerea omului neînsemnat și trecător la Dumnezeu Cel infinit și veșnic. Este mijlocul prin care noi vorbim cu Creatorul nostru, Îi spunem nevoile noastre, ne deschidem inima înaintea Lui, Îi spunem sentimentele noastre, intrăm în comuniune cu El.

Întrebare: Câte feluri de rugăciuni sunt?

Răspuns: Patru feluri: Rugăciunea lăuntrică, Rugăciunea exterioară, Rugăciunea personală și Rugăciunea comună.

Întrebare: Ce este rugăciunea lăuntrică și ce este rugăciunea exterioară?

Răspuns: Rugăciunea lăuntrică se mai numește și rugăciunea minții. Aceasta se săvârșește în tăcere. Rugăciunea exterioară se rostește cu voce tare.

Întrebare: Cât de des trebuie să ne rugăm?

Răspuns: Cu cât iubim mai mult pe Dumnezeu, cu atât suntem mai des în legătură cu El. Mai vrednici sunt cei care se roagă neîncetat lui Dumnezeu, după cuvintele: „trebuie să se roage totdeauna” (Luca 13, 1).

Întrebare: Cum ne putem ruga neîncetat?

Răspuns: Ne putem ruga neîncetat în gând sau în chip lăuntric. Putem să ne îndreptăm rugăciunile noastre tăcute către Dumnezeu, chiar și atunci când călătorim sau când lucrăm: lăudându-L, slăvindu-L sau chemându-L în ajutor.

Întrebare: Care este cea mai scurtă rugăciune tăcută?

Răspuns: „Doamne Iisuse, miluiește-mă pe mine păcătosul!”

Întrebare: Ce este rugăciunea personală și ce este rugăciunea comună?

Răspuns: Rugăciunea personală este aceea săvârșită de om în singurătate, în sine sau tăcut. Rugăciunea publică este rugăciunea omului însoțită cu cea a altor oameni, în biserică sau în alt loc.

Întrebare: Care dintre aceste rugăciuni sunt obligatorii pentru fiecare creștin?

Răspuns: Ambele feluri de rugăciuni sunt obligatorii pentru fiecare creștin. Trebuie să ne rugăm tainic, lăuntric și, de asemenea, public și cu voce tare. Trebuie să ne rugăm în tot locul, și când suntem singuri, dar și împreună cu alți creștini, în biserică. Sfinții fac astfel.

Întrebare: Care sunt momentele principale ale fiecărei rugăciuni adevărate?

Răspuns: Rugăciunea are trei părți: mulțumire, cerere și mărire. Mai întâi, mulțumim lui Dumnezeu pentru tot ce am primit de la El, apoi îl rugăm să ne dea ceea ce ne este de trebuință într-un anumit moment, iar în al treilea rând aducem slavă și preamărim bunătatea, puterea și slava Sa.

Întrebare: Ce este rugăciunea domnească?

Răspuns: Rugăciunea desăvârșită pe care o rostim în casa noastră și în biserică este rugăciunea domnească. Ea se numește astfel deoarece Domnul Iisus Hristos a încredințat-o ucenicilor Săi ca pildă de rugăciune. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 13 martie	16:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 15 martie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 16 martie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	17:00	Vecernie
Duminică 17 martie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie † Rugăciuni înainte de Post

Conștiința

Pe un câmp, doi muncitori lucrau de zor, supravegheați de stăpânul lor. Un muncitor era credincios, iar unul necredincios. Odată stăpânul lor pleacă, lăsându-i să muncească singuri. Atunci, cel necredincios zise: „Hai să stăm și să ne odihnim, că stăpânul a plecat”. Credinciosul i-a răspuns: „Al meu e încă aici” și duse mâna spre cer. Atunci necredinciosul a înțeles că cel ce crede în Dumnezeu nu depinde de oameni.

Comori adunate

Într-un oraș, trăia odată un om foarte zgârcit. Toată viața n-a făcut altceva decât să strângă tot mai multă avere. Niciodată nu i-a fost milă de cineva sărman. Nu dădea ceva de pomană, nici în ruptul capului. O singură dată, într-o duminică, trecând prin fața unei biserici, i-a aruncat unui cerșetor doi bănuți, în rest, toată viața lui nu a dat nimic. Când preotul îl întâlnea și îl apostrofa, el răspundea mereu: „Părinte, în lumea asta totul poate fi cumpărat. Cu siguranță că și în lumea cealaltă este la fel. Cu câte bogății am strâns eu, nu se poate să nu ajung în rai!”. Oricâte sfaturi i-a dat preotul, el nu vroia să asculte. Azi așa, mâine așa, până când, într-o noapte, a avut un vis îngrozitor. Se făcea că murise și ajunsese la poarta Raiului, când, la intrare, Sfântul Petru l-a întrebat: „Omule, ce-i cu tine aici?”. „Sfinte Petre, aș vrea și eu să intru în rai”. „Da' crezi tu că poți?”. „Sfinte Petre, dacă trebuie, eu plătesc. Am comori nenumărate...”. Dar când să arate comorile, n-a găsit nimic. „Mai caută, mai caută, poate vei găsi totuși ceva!”. Și într-adevăr, omul a găsit pe fundul unui buzunar doi bănuți. „Aoleu, dar de ce n-am decât atât?! Pe Pământ aveam de mii de ori mai mulți. Aici de ce am ajuns doar cu doi bănuți?”. „E, omule, l-a răspuns Sfântul Petru, când ajungi aici, ai doar ceea ce ai dăruit în viață. Acestea sunt comorile pe care fiecare le strânge în cer. Cu ele poți într-adevăr să intri în rai, dar crezi că doi bănuți sunt de ajuns?. În toată viața n-ai dăruit decât acești bani unui sărman om ce aștepta ajutorul tău în poarta unei biserici. Dacă în timpul vieții ai fi strâns mai multe comori cerești, poate ai fi intrat în Rai, dar așa...”. Tocmai în acea clipă omul nostru s-a trezit din vis, speriat de tot. Din acea zi nu a mai fost la fel. Din acea zi a căutat să adune comori doar în cer. Erau atâția săraci ce avea nevoie de ajutor.

Simplitatea

La ora de religie, o fetiță de 6 ani desena și colora de zor. Învățătoarea a întrebat-o: „Păpușica! Ce desenezi acolo?”. Fetița a răspuns: „Îl desenez pe Dumnezeu”. Învățătoarea i-a vorbit din nou, zicându-i: „Dar cum îl desenezi tu pe Dumnezeu, căci nu L-a văzut nimeni cu ochii și nu știm cum arată”. La care fetița a răspuns: „Nu-i nimic că nu L-au văzut. O să-L vadă și o să-L cunoască după ce-L desenez eu!”.

